

1 marca - Dzień Walki Przeciw Zbrojeniom Atomowym

W 1954 roku Stany Zjednoczone ogłosiły, że przeprowadziły testy bomby wodorowej na atolu Bikini na Pacyfiku. W każdą rocznicę tego wydarzenia na całym świecie obchodzony jest Międzynarodowy Dzień Walki Przeciwko Zbrojeniom Atomowym.

Castle Bravo to nazwa kodowa (kryptonim) nadana próbnej eksplozji termojądrowej na atolu Bikini (Wyspy Marshalla) należącym do Stanów Zjednoczonych. Była to pierwsza eksplozja przeprowadzona w ramach operacji "Bravo".

Test Bravo spowodował wielką katastrofę ekologiczną. Ponieważ z 15 Mt 10 pochodziło z rozszczepienia, a tylko 5 z syntezy, nastąpił ogromny opad radioaktywny, rozchodzący się w kierunku zamieszkałych wysp atolu. W połączeniu z niekorzystnym wiatrem i wielką siłą eksplozji doszło do skażenia najbliższych wysp. Obliczono, że gdyby eksplozja nastąpiła w Waszyngtonie, opad w tych samych warunkach dotarłby do Nowego Jorku. Ludzie nie mieli pojęcia o zagrożeniu. Wg świadków, "dzieci wybiegły na dwór z chat, łapiąc, a nawet połykając opadające białe płatki, myśląc, że to śnieg, o którym tyle czytały w książeczkach i gazetach. Jednak wkrótce potem skóra zaczęła je piec i robiła się czerwona, w miejscu gdzie upadły płatki, a dzieci zaczęły wymiotować krwawą mazią i dostały biegunki. Płatki, które opadły na skórę, nie chciały zejść lub odchodziły wraz ze skórą". Skażeniu uległo też wiele osób, które wyszły przed domy by obserwować niezwykle zjawisko, jakim była detonacja. Maksymalna odległość na jaką wiatr poniósł promieniotwórcze pyły wynosiła 300-320 mil (ok. 500-600 km).

Amerykanie w cztery dni po eksplozji podjęli decyzję o natychmiastowej ewakuacji całego atolu, ale dla wielu pomoc przybyła za późno. Nie wiadomo dokładnie, ile osób zginęło lub odniosło poważne obrażenia wskutek opadu. U osób napromienowanych zaobserwowano wymioty, biegunki, utratę włosów, "ślepotę atomową" (uszkodzenia wzroku wywołane promieniowaniem) a nawet poparzenia (w tym wewnętrzne, głównie u dzieci które połykały "śnieg").

Ofiary opadu wysiedlono i przeniesiono na niezamieszkały atol Utirik. W 1960 Amerykanie uznali teren za "czysty i możliwy do zamieszkania". Jednak pierwsze rodziny wróciły dopiero w 1979 r.; po trzech miesiącach opuściły wyspy na stałe, z

powodu utrzymującego się skażenia. Strefa wyłączona z użytku objęła 1% wszystkich lądów na ziemi. Bombę podobną do Shrimp'a (lecz pozbawioną pancerza z uranu) produkowano do lipca 1956 r. jako Mk-21 o sile wybuchu 4 Mt; w 1957 do produkcji weszła bomba Mk-36 która przez pewien czas była standardową bombą wodorową.

Wikipedia

